

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a treia

Cauza PENESCU contra ROMÂNIEI

(cererea nr. 13075/03)

Hotărâre

Strasbourg

5 octombrie 2006

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile definite la articolul 44 § 2 al Convenției. Poate suferi modificări de formă.

În cauza Penescu contra României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a treia), reunită în camera formată din:

Domnii B.M. ZUPANCIC, președinte,

J. HEDIGAN,

C. BIRSAN,

V. ZAGREBELSKY,

Doamna A. GYULUMYAN

Domnii E. MYJER

DAVID THOR NJORGVINSSON, judecători

și Doamna F. ARACI, grefierul adjunct al secției,

După ce a deliberat în camera de consiliu din 14 septembrie 2006,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 13075/03) îndreptată împotriva României prin care un cetățean al acestui stat, Doamna Maria Penescu (“reclamanta”), care are de asemenea și cetățenie americană, a sesizat Curtea la data de 4 martie 2003 în temeiul articolului 34 al Convenției de Protecție a Drepturilor Omului și Libertăților fundamentale (“Convenția”).

2. Reclamanta este reprezentată de D.ra V. Barbat, avocată în București. Guvernul român (“Guvernul”) este reprezentat de împuternicitul său, Doamna Beatrice Rămășcanu.

3. La data de 6 septembrie 2005, președintele celei de-a treia secții a decis să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de articolul 29 § 3 al Convenției, el a decis că vor fi examinate în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

DE FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE SPEȚEI

4. Reclamanta, Doamna Maria Penescu, este cetățean român și american, s-a născut în 1917 și locuiește la Sherman Oaks (California, Statele Unite ale Americii).

5. În 1950, în baza decretului de naționalizare nr. 92/1950, statul a intrat în posesia imobilului reclamantei, format din șase apartamente și situat la nr. 29 în strada Londra, în București.

A. Procedura administrativă în temeiul legii nr. 112/1995 și vânzarea a cinci apartamente de către stat

6. La 15 iulie 1996, în temeiul legii nr. 112/1995 asupra regimului juridic al unor imobile naționalizate (“legea nr. 112/1995”), reclamanta a depus la comisia administrativă competentă o cerere de restituire în natură a imobilului naționalizat în 1950. Interesata nu a primit niciun răspuns la cererea sa.

7. La 30 septembrie, 17 octombrie, 22 octombrie și 1 noiembrie 1996, în temeiul legii nr. 112/1995, societatea H., administratorul bunurilor imobiliare ale Primăriei București a vândut cinci din cele șase apartamente ale imobilului respectiv locatarilor primăriei care locuiau în acele apartamente.

B. Acțiune în revendicare împotriva statului

8. Printr-o sentință din 18 februarie 1997 Judecătoria București a admis acțiunea în revendicare înaintată de reclamantă la 21 octombrie 1996 împotriva Consiliului Municipal București și împotriva societății H. Aceasta a considerat că imobilul în chestiune fusese naționalizat în mod abuziv, ceea ce nu putea justifica vreun drept în favoarea statului și a concluzionat că acesta din urmă trebuia în consecință să restituie imobilul reclamantei, proprietara de drept.

9. În lipsa recursului această sentință a devenit definitivă.

10. Printr-o hotărâre din 2 decembrie 1997 Primăria București a ordonat restituirea imobilului în chestiune reclamantei.

11. Printr-un proces-verbal din 10 martie 1998, cu prilejul punerii sale în posesia imobilului, reclamanta a fost informată de către serviciul locativ al Primăriei București că, în temeiul legii nr. 112/1995 citată anterior statul a vândut cinci din cele șase apartamente ale imobilului în cauză foștilor locatari. În consecință, reclamanta nu a fost pusă în posesia decât a unui apartament, situat la mansarda imobilului.

C. Acțiunea în anulare a contractelor de vânzare

12. Printr-o acțiune înaintată la 30 martie 1998 reclamanta a sesizat Judecătoria București printr-o acțiune în anulare a contractelor de vânzare a celor cinci apartamente împotriva Primăriei București și a societății H., pe motiv că aceste contracte au fost încheiate cu încălcarea legii nr. 112/1995, având în vedere că naționalizarea imobilului s-a făcut în mod abuziv și că statul precum și locatarii erau la curent cu demersurile administrative și judiciare în vederea restituirii bunului său.

13. Printr-o sentință din 20 iunie 2000, după un recurs în anulare, tribunalul a respins acțiunea reclamantei pe motiv că anularea contractelor în litigiu nu putea fi pronunțată decât în cazul în care cele două părți contractante au fost de rea credință. Tribunalul a considerat că interesata nu a infirmat în cazul în speță prezumpția de bună credință a terților cumpărători cu ocazia încheierii contractelor de vânzare.

14. Prin hotărârile din 15 martie 2001 a tribunalului București și din 2 decembrie 2002 a Curții de apel București, atât apelul cât și recursul formulate de reclamantă împotriva sentinței citate anterior au fost respinse ca neîntemeiate din aceleași motive.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

15. Dispozițiile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în hotărârire *Brumărescu contra României* ([GC] nr. 28342/95, CEDO 1999-VII, pag. 250-

256, §§ 31-44), *Străin și alții contra României* (nr. 57001/00, §§ 19-26, 21 iulie 2005), *Păduraru contra României* (nr. 63252/00, §§ 38-53, 1 decembrie 2005) și *Porteanu contra României* (nr. 4596/03, §§ 23-25, 16 februarie 2006).

16. Termenul prevăzut de articolul 21 al legii nr. 10/2001 pentru depunerea cererilor de restituire sau de despăgubire pentru imobilele naționalizate care fac obiectul acestei legi a expirat la 14 februarie 2002 după ce a fost prelungit ultima oară prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 145/2001. Articolul III § 37 al legii nr. 247/2005 nu a introdus un nou termen de înaintare a acestor cereri în ceea ce privește imobilele ce fac obiectul legii nr. 1/2000, și anume terenurile agricole și forestiere.

DE DREPT

I. ASUPRA ÎNCĂLCĂRII INVOCATE A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR.1

17. Reclamanta se plânde că vânzarea celor cinci apartamente ale imobilului său de către stat unor terți, validată prin hotărârea din 2 decembrie 2002 a Curții de apel București a pus-o în imposibilitatea de a beneficia de dreptul său de proprietate asupra acestui imobil prin încălcarea articolului 1 al Protocolului, care prevede astfel:

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

18. Curtea constată că cererea nu este clar nefondată în sensul articolului 35 § 3 al Convenției. Ea relevă de altfel că aceasta nu se lovește de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Trebuie deci să fie declarată admisibilă.

B. În fond

19. Guvernul subliniază dificultățile legate de reglementarea chestiunii imobilelor naționalizate și face o prezentare a legilor adoptate ulterior de stat după 1989 în materie. Cu acest titlu el rezumă obiectivele legii nr. 112/1995 privind locuințele naționalizate, ale legii nr. 10/2001, care a fost prima lege care a reglementat la modul general chestiunea imobilelor naționalizate încercând să stabilească un echilibru între cerința de reparație și de siguranță a rapoartelor juridice și în fine ale legii nr. 247/2005 care a modificat și a completat legea nr. 10/2001 punând la punct cadrul instituțional și financiar pentru o aplicare mai efectivă a acestei legi.

20. Guvernul consideră că autoritățile naționale beneficiază de o amplă putere discreționară nu numai în privința alegerii măsurilor care vizează garantarea respectării drepturilor patrimoniale sau reglementarea în materia dreptului la proprietate, dar și pentru a avea timpul necesar punerii lor în practică. El consideră că ultima reformă în materie, și anume legea nr. 247/2005 impune principiul acordării despăgubirilor echitabile și neplafonate, stabilite printr-o hotărâre a comisiei administrative centrale pe baza unei expertize și accelerează procedura de restituire sau despăgubire. Această lege prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se va face prin emiterea de titluri de participație la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*), atingând valoarea bunului stabilită prin expertiză.

21. Guvernul consideră că reclamanta ar fi putut obține despăgubirea dacă ar fi înaintat o cerere în această privință în temeiul legii nr. 10/2001 în termenele cerute, și anume timp de un an și jumătate de la intrarea în vigoare a acestei legi, adică între 22 iulie și 30 noiembrie 2005, în conformitate cu legea nr. 247/2005. El consideră că despăgubirea prevăzută de legislația română corespunde cerințelor articolului 1 al Protocolului nr. 1 și că întârzierea cu patru ani în acordarea despăgubirilor reclamantei nu întrerupe echilibrul just de păstrat între interesele respective, ținând cont de asemenea de circumstanțele excepționale care înconjoară reglementarea în materie.

22. Reclamanta consideră că legea nr. 10/2001 nu s-ar putea aplica la cauza sa în măsura în care, în momentul intrării în vigoare a acestei legi, ea beneficia de sentința definitivă din 18 februarie 1997 a Judecătoriei București și procedurile în anulare a contractelor de vânzare privind cele cinci apartamente în cauză erau în curs. Ea consideră că i s-a adus o atingere dreptului său de proprietate datorită vânzării frauduloase a celor cinci apartamente ale imobilului său de către stat locatarilor în condițiile în care procedurile pe care le demarase pentru constatarea nulității titlului statului asupra imobilului în chestiune erau în curs la vremea vânzării. De asemenea, reclamanta precizează că legea nr. 247/2005 nu a introdus un nou termen de înaintare a cererilor de restituire sau de despăgubire decât în ceea ce privește imobilele ce fac obiectul legii nr. 1/2000, adică terenurile agricole și forestiere, contrar afirmațiilor Guvernului.

23. Curtea amintește că în mai multe cauze recente ea a considerat că vânzarea de către stat a unui bun al altuia unor terți de bună credință, chiar și atunci când este anterioară confirmării în justiție într-un mod definitiv a dreptului de proprietate al altuia, a reprezentat o privare de bun. O asemenea privare, combinată cu lipsa totală de

despăgubire, este contrară articolului 1 al Protocolului nr. 1 (*Străin și alții contra României*, nr. 57001/00, §§ 39, 43 și 59, 21 iulie 2005 și *Porteanu contra României*, nr. 4596/03, § 32, 16 februarie 2006).

24. Prin urmare, în cauza *Păduraru* citată anterior Curtea a constatat că statul și-a încălcat obligația pozitivă de a reacționa în timp util și coerent în fața chestiunii de interes general pe care o constituie restituirea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în temeiul decretelor de naționalizare. Ea a considerat de asemenea că incertitudinea generală creată astfel s-a repercutat asupra reclamantului, care s-a aflat în imposibilitatea de a recupera ansamblul bunului său pe vremea când dispunea de o hotărâre definitivă de condamnare a statului să i-l restituie (*Păduraru*, citat anterior, § 112).

25. În cazul în speță Curtea nu observă niciun motiv pentru a se abate de la jurisprudența citată anterior, situația de fapt fiind evident aceeași. După exemplul cauzei *Porteanu*, în prezenta cauză terții au devenit proprietarii imobilului în cauză mai înainte ca dreptul de proprietate al reclamantei asupra acestui bun să fie confirmat definitiv cu efect retroactiv. Și deoarece în această cauză, ca și în cauza *Străin*, reclamanta a fost recunoscută în cazul în speță drept proprietarul legitim, tribunalele considerând că dreptul său de proprietate era incontestabil, având în vedere naționalizarea abuzivă și că nu pierduse decât posesia și dreptul de folosință al bunului său.

26. Curtea constată că vânzarea de către stat a bunului reclamantei, în temeiul legii nr. 112/1995 care nu permitea vânzarea decât a bunurilor naționalizate legal, o împiedică să beneficieze de dreptul său și că pentru această privare nu i-a fost acordată nicio despăgubire.

27. Curtea remarcă faptul că la 22 iulie 2005 a fost adoptată legea nr. 247/2005 de modificare a legii nr. 10/2001. Această nouă lege prevede că persoanele ale căror bunuri imobile au intrat în mod abuziv în patrimoniul statului între 1945 și 1989 au dreptul la o despăgubire la nivelul valorii de piață a bunului care nu poate fi restituit, între altele din cauza vânzării legale a bunului de către stat unor terți, sub forma acțiunilor la un organism de plasament al valorilor mobiliare (*Proprietatea*).

28. Curtea nu este convinsă de argumentul Guvernului conform căruia reclamanta ar fi putut obține o despăgubire dacă ar fi înaintat o cerere în temeiul legii nr. 10/2001, modificată de legea nr. 247/2005.

29. Pe de o parte, Curtea relevă că din dreptul intern reiese că termenul pentru depunerea unei cereri de despăgubire în temeiul legii nr. 10/2001 a expirat la 14 februarie 2002 și că legea nr. 247/2005 nu a prelungit acest termen. Nu i se poate reproșa reclamantei că nu a înaintat o cerere de despăgubire în termenul mai sus menționat, ținând cont de faptul că la vremea respectivă procedura în anulare a contractelor de vânzare aflate în litigiu era în curs la instanțe, reclamanta dorind astfel ca cele cinci apartamente vândute să reintre în patrimoniul statului pentru a putea fi executată hotărârea definitivă din 18 februarie 1997 care ordona autorităților să-i restituie în natură imobilul în cauză. Ne-am putea aștepta ca reclamanta, căreia în temeiul legii nr. 10/2001 nu i se mai putea restitui imobilul vândut legal, să ceară acordarea despăgubirilor numai după respingerea în ultimă instanță a acțiunii sale în anulare a contractelor de vânzare. Ori trebuie constatat, așa cum de altfel Guvernul recunoaște, că în decembrie 2002 termenul prevăzut de legea nr. 10/2001 era deja expirat.

30. Pe de altă parte, prin urmare, Curtea constată că legea nr. 247/2005 nu funcționează în prezent într-un mod care ar putea conduce la acordarea efectivă a unei despăgubiri vechilor proprietari deposezați de imobilele lor naționalizate și că această lege nu ia în calcul prejudiciul suferit de persoanele private astfel de bunurile lor, înainte de intrarea sa în vigoare, datorită unei lipse prelungite a despăgubirii (a se vedea, *mutatis mutandis*, între altele, *Porteanu contra României*, nr.4596/03, § 34, 16 februarie 2006). Astfel, ea constată că procedura de aprobare a *Proprietății* de către Consiliul Național al Valorilor Mobiliare (“CNVM”) și transformarea titlurilor de valoare ale primei în acțiuni cotate la bursă, operațiuni necesare pentru ca despăgubirile prevăzute de legea mai sus menționată să poată avea o valoare efectivă, nu s-au încheiat până în prezent. Prin urmare, Curtea consideră că faptul că reclamanta a urmat procedura reglementată de legea nr. 10/2001 nu i-ar fi permis să beneficieze în prezent de o despăgubire efectivă.

31. În consecință, Curtea consideră că privarea reclamantei de dreptul său de proprietate asupra celor cinci apartamente ale imobilului în chestiune, combinată cu lipsa totală a despăgubirii au făcut-o să sufere o presiune disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1.

III. ASUPRA APLICĂRII ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

32. În temeiul articolului 41 al Convenției,

“Dacă Curtea declară că s-au încălcat Convenția sau Protocoalele sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite să se șteargă decât incomplet consecințele acestei încălcări, Curtea acordă părții vătămate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Dauna

33. Reclamanta cere restituirea imobilului în chestiune sau, cu titlu de pagubă materială, acordarea sumei de 1.050.000 euro (EUR) care consideră că este valoarea actuală a celor cinci apartamente pe piața imobiliară. De altfel, ea cere de asemenea cu acest titlu 250.000 euro pentru nefolosirea imobilului din 1950 până în prezent, din care 110.000 pentru perioada de după hotărârea definitivă din 18 februarie 1997 care a ordonat restituirea bunului, bazându-se în această privință pe prețul de închiriere a acestor apartamente. Ea cere de asemenea 1.700.000 euro cu titlu de daună morală pentru suferința cauzată de acțiunile autorităților, în special prin naționalizarea imobilului.

34. În privința cererii pentru prejudiciul material, Guvernul consideră că valoarea de piață a celor cinci apartamente având o suprafață utilă totală de circa 255 m² precum și a terenului aferent de 229 m² este de 357.732 euro și prezintă un raport de expertiză în acest sens. De altfel, el consideră că cererea rezultată din lipsa de câștig ar trebui respinsă. Pe de o parte, Curtea nu ar fi competentă *ratione temporis* să admită o asemenea cerere pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Convenției și primului său Protocol în privința României în 1994. Pe de altă parte, pentru perioada posterioară recunoașterii prin sentința din 18 februarie 1997 a dreptului de proprietate al reclamantei asupra bunului în chestiune, Guvernul precizează că în alte cauze, atunci când a ordonat restituirea bunului în temeiul articolului 41 al Convenției, Curtea nu a acordat vreo sumă pentru nefolosință, rezervându-și posibilitatea de a ține cont de asta cu prilejul examinării prejudiciului moral invocat (*Sofletea contra României*, nr. 48179/99, § 42, 25 noiembrie 2003). În plus, într-o cauză recentă Curtea a respins cererea cu titlu de chirii neîncasate, considerând că nu poate face speculații asupra acestui punct (*Buzatu contra României*

(reparație echitabilă), nr.34642/97, § 18, 27 ianuarie 2005). În privința cererii pentru dauna morală, Guvernul consideră că această daună invocată ar fi suficient compensată în cazul unei constatări a încălcării și că, în orice caz, reclamanta nu a dovedit vreo legătură de cauzalitate între pretinsa încălcare și suferința invocată.

35. Curtea amintește că o decizie de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică în privința Convenției de a pune capăt încălcării și de a anula consecințele ei. Dacă dreptul intern nu permite să se anuleze decât parțial consecințele acestei încălcări, articolul 41 al Convenției conferă Curții puterea de a acorda o reparație părții vătămate prin actul sau omisiunea în privința cărora s-a constata o încălcare a Convenției. În exercitarea acestei puteri ea dispune de o anumită latitudine; adjectivul “echitabil” și partea din frază “dacă a existat” stau mărturie în acest sens.

36. Printre elementele luate în considerație de Curte, atunci când decide în materie, figurează paguba materială, adică pierderile suferite efectiv ca o consecință directă a încălcării invocate și paguba morală, adică reparația stării de neliniște, neplăcerilor și incertitudinilor reieșite în urma acestei încălcări, precum și alte pagube nemateriale (a se vedea, între altele, *Ernestina Zullo contra Italiei*, nr. 64897/01, § 25, 10 noiembrie 2004).

37. Între altele, acolo unde diferite elemente ce constituie prejudiciul nu se pretează la un calcul exact sau acolo unde distincția dintre paguba materială și paguba morală se dovedește a fi dificilă, Curtea le poate examina în ansamblu (*Comingersoll contra Portugaliei* [GC], nr. 35382/97, § 29, CEDO 2000-IV).

38. Curtea consideră, în circumstanțele în speță, că restituirea celor cinci apartamente în chestiune, așa cum este ordonată de sentința definitivă din 18 februarie

1997 a Judecătoriei București, ar plasa reclamanta pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar afla dacă cerințele articolului 1 al Protocolului nr. 1 nu ar fi fost încălcate. Dacă statul nu va proceda la o asemenea restituire în termen de trei luni începând din ziua în care prezenta hotărâre va deveni definitivă, Curtea decide că va trebui să plătească interesatei, drept pagubă materială, o sumă corespunzătoare valorii celor cinci apartamente în cauză.

39. În cazul în speță, în privința stabilirii sumei despăgubirii ce ar putea fi plătită reclamantei, Curtea observă că aceasta nu a supus atenției nici o expertiză, nici alte elemente justificative care să permită să se determine valoarea actuală a celor cinci apartamente. În privința Guvernului, el a prezentat un raport furnizat de un expert, conform căruia valoarea acestor apartamente ar fi de 357.732 euro.

40. Ținând cont de informațiile de care dispune asupra prețurilor de pe piața imobiliară locală și elementele oferite de părți, Curtea consideră că valoarea de piață actuală a celor cinci apartamente este de 375.000 euro.

41. În privința sumelor cerute cu titlu de nefolosință a imobilului, calculate în raport cu prețul de închiriere al apartamentelor, Curtea nu poate acorda vreo sumă cu acest titlu, ținând cont, pe de o parte, de faptul că a ordonat restituirea celor cinci apartamente drept reparație conform articolului 41 al Convenției și, pe de altă parte, de faptul că acordarea unei sume cu acest titlu ar căpăta în cazul în speță un caracter speculativ, posibilitatea și venitul dintr-o chirie fiind în funcție de mai multe variabile. Cu toate acestea, ea va ține cont de privarea de proprietate suferită de reclamantă din 1997 cu prilejul reparării prejudiciului moral (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Androne contra României*, nr.54062/00, § 70, 22 decembrie 2004 și *Buzatu* citat anterior, § 18).

42. În această privință și în limita competenței sale, Curtea consideră că evenimentele în cauză au adus atingeri grave dreptului reclamantei la respectarea bunului său, pentru care suma de 5.000 euro reprezintă o reparație echitabilă pentru dauna morală suferită.

B. Cheltuieli și taxe

43. Fără a prezenta acte justificative, reclamanta cere 19.500 euro pentru cheltuielile și taxele plătite în fața instanțelor interne și la Curte.

44. Guvernul nu se opune rambursării cheltuielilor suportate, cu condiția să fie dovedite, necesare și să aibă legătură cu cauza.

45. Conform jurisprudenței curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor și taxelor sale decât în măsura în care li se stabilește existența reală, necesitatea și caracterul rezonabil al ratei lor. În cazul în speță și ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile mai sus menționate, Curtea decide să nu acorde nicio sumă reclamantei cu acest titlu (a se vedea, între altele, *Ionescu contra României* (reparație echitabilă), nr.38608/97, § 22, 10 noiembrie 2005).

B. Dobânzi moratorii

46. Curtea consideră adecvat să bazeze rata dobânzilor moratorii pe baza ratei dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii centrale europene majorată cu un procent de trei puncte.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. Declară cererea admisibilă;
2. Decide că s-a încălcat articolul 1 al Protocolului nr.1;
3. Decide

- a) că statul pârât trebuie să restituie reclamantei cele cinci apartamente ale imobilului în chestiune, situate la nr. 29 din strada Londra, București, în termen de trei luni începând din ziua în care prezenta sentință va deveni definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției;
- b) că în lipsa unei asemenea restituiri statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în același termen de trei luni, 375.000 euro (treisuteșaptezecișicincimii euro), drept pagubă materială;
- c) că în orice caz statul pârât trebuie să plătească reclamantei 5.000 euro (cincimii euro) pentru prejudiciul moral, plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit asupra sumelor mai sus menționate, sume ce vor fi transformate în lei la cursul de schimb din ziua reglementării;
- d) că începând de la expirarea respectivului termen și până la plată, această sumă se va mări cu o dobândă simplă la o rată egală cu cea de împrumut marginal a Băncii centrale europene aplicabil în această perioadă, mărit cu un procent de trei puncte;

4. Respinge cererea de reparație echitabilă pentru restul.

Redactată în franceză, apoi comunicată în scris la data de 5 octombrie 2006 cu aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 al regulamentului.

Fatos Araci

Boštjan M. Zupancic

Grefier adjunct

Președinte